

ויסט

לא יכול
הימים ה
המחפיר
צברה
על
שבת
במת
לא יוכל
הימים ה
המחפיר
צברה
על
שבת
במת
לא יוכל
הימים ה
המחפיר
צברה
על
שבת
במת

רפרטואר של קרוב לשלושים שירים ו
נעימות, רובם במיקצב הטחיסט.
לרוע מזלם של חמשת הצברים התל
אביבים, בצלאל יונגריין, דויד ברייטמן
עמי פרנקל ואלי מזרחי, לא היו דיירי ה
בית ברחוב פינסקר — במרתפו ערכו את
הזרותיהם — שוחרי טחיסט דקא. אתב
עושים יותר מדי רעש, רטנו בכעס, אי
אפשר לישון כאן.

בני הטכש'עשרה

ממלאים את מועדון צברה בתל-אביב, בו מופיעה להקת הטחיסט הישראלית הראשונה, ההד"ם. תמונת שלוש לירות למשקה יכול כל חובבי-טחיסט להנות מהמיקצב המהיר השולט במועדון.

לעמוד, נאלצו להלחם בעצמם אל בתם התקיפה. הלוליסה הקטנה זכתה במקום לי חחיה רומנטית נוספת. היא התאהבה ב" ג'ארר פארו, המתופף החובב, המופיע ב" מועדון מדי שבת אחרי-צהריים, בנו של פקיד בכיר בשגרירות הצרפתית. אני ממש משתגעת אחריו" היא מצהירה.

כראוי את להקת-הטחיסט-הראשונה בישראל: The Echos

★ ★ ★ לוליסה זוטא

להקה החדשה, שהחלה בהופעויה תיה במועדון צברה, סחפה בהתלהבו תה את עשרות בני הטכש'עשרה, שהיו ההצלחה של להקת ההד"ם הגיעו לאוניהם. הם מילאו את המועדון עד אפס מקום, הן ב" Five O'clock והן בשעות הערב. הם הגיעו כשהם תחובים בתוך מכנסי צינור והויי-אחוריים ואילו הן לחוצות בתוך חצאיות צרות. מתנדנדים כלובים בסערה, מנענעים את עכוניהם עד פיקוק עצמות.

★ ★ ★ אכידה זמנית

יחירי שלא התחשב בשגוען ה" טחיסט של בני הטכש'עשרה, היה צה"ל. השבוע נאלץ זמר להקת ההד"ם, בצלאל, לנטוש את הבמה לשבועיים, על מנת להשלים סידרת אימונים לפני שיחזרו הסופי מן הצבא.

"ריקוד זה לא משחק", מתמרמרת מר" ניק בירשטיין (18), שהגיעה ארצה לפני כחודש מצרפת, על אלה שמגחכים לעומת המקצב החדש, "כשאני רוקדת — אני נוהגת להוריד את הנעליים. הריקוד, לי דעתי, נוצר לעירום. צריך להתפרק." ולהתפרק, משמע ממש, עד לאפסית כר חות. עד שהברכיים משתופפות לגובה ה" ריצפה וכמעט אינן עוצרות כוח להתרומם, עד שהגיעה ניגרת לאורך עמוד השדרה בנחל דקיק ומדגדג.

כי הטחיסט הא ריקוד שחה לכל נפש, אין בו הכול מעמה, שיכבה או גיל. את ההוכחה הבולטת לכך מהמה ג'ולייט נחום, בת העשר, אחת האטרקציות שנתגלו על רחבת הריקודים השחורה של מועדון צברה. ג'ולייט, העולה עתה לכיתה ג' בבית הספר העממי גאולה, החלה את הרומן שלה עם הטחיסט מיד עם הופעתו בארץ, לפני כשנה. אביה, רנה, בעל חנות לסחירות ימאים ברחוב בן-יהודה בתל-אביב, הביא הביתה תקליט של טחיסט. מיד עם השמע הצלילים הראשונים קפצה ג'ולייט לפני ה" מראה, החלה לרקד לפי הקצב הסוער. הוריה קיבלו זאת, בתחילה, ככדיחה מוצ' לחת של בתם הקטנה.

למחרת כבר הפעילה ג'ולייט את הכספון בעצמה, החלה בריקוד. מאז הפך הטחיסט לפולחן מקודש אצל משפחת נחום. ערב, בשעה שמונה, מתחילות שתי האחיות (ג'ולייט ואחותה טובה בת ה'12) לרקד כמחצית השעה. לאחר חילוף העצמות ה" נימרח הן מרוצות ושוכבות לישון. כעבור כמה חודשים החלה ג'ולייט לבקש כי יקחה למועדון-לילה, בו תוכל לרקוד לצלילה של תזמורת ממש. האב התנגד בתוקף והמשפחה התכנסה להתייעצות. לב" סוף הגיעו לידי פשרה. הם יקחו את ג'ולייט ל" Five O'clock בצברה. אולם ב" תנאי אחד: שתלך איתה עוד חברה. ג'ולייט סרבה. כל החברות שלי תיגוקות נורא, מחתה, רציתי ללמד אותן לרקוד טחיסט, אז הן הלכו והלשינו עלי למורה." בפני טיעון כה משכנע לא יכלו ההורים

רוקדת טחיסט עם אחד מאבקי המועדון

פרפר הנענבת מתחת לצוארון וזוג נעלי שעותינות לבנות, הננעלות על רגליים עטור יות מכנסי בו וגרביים אדומים. "ברגע שקנינו את המדים, הרגשנו סוף סוף ש" אנחנו להקה מגובשת. זה נתן לנו הרגשה חדשה לגמרי", נזכר זמר הלהקה, בצלאל יונגריין. "עתה נוכל להשתחת לכל להקה אירופית".

רק כאשר פנו לחפש מקום כדי לערוך בו את הופעתם המקצועית הראשונה, נזר כרו לפתע כי אין להם עדיין שם. לאחר כמה שעות של דיונים, מצאו סוף-סוף חמשת הצברים שם עברי טהור, שיהלום

אולם צעקות המחאה של דיירי הבית נתקלו בקיר אטום של צלילים, שבקעו מי תוך מכשיר ההגברה החדש שהחמישה רכשו בינתיים. עד שהתערב החוק. כמה דוחות על הקמת רעש שיכנעו את חמשת הצעירים, להעתיק את המשך החזרות ל" אולמות קולנוע, הריקים בקביעות בשעות הבוקר.

כאשר הרגישו החמישה כי הם מסוגלים לזעזע את אמות הספים בקצב אחיד, ניגשו לרכוש את המדים ללהקה. תמורת מאתיים לירות לגולגולת התהדרו במעילי קשקשים מבריקים, חולצה לבנה ועיטבת

רוקדת מיניק בורשטיין, שהגיעה לפני כחודש מ" צרפת. הריקוד נוצר לעירום, היא סוענת.

יחפה